

Vier jaar geleden studeerde ze af aan de politieschool. Greet De Roye was toen met haar 48 jaar de oudste nieuwe agent. Met die prestatie haalde ze alle krantenkoppen. Maar wat ons vooral boeit, is de vraag waarom een geëngageerde christen stopt met veilig vormingswerk voor gelijkgezinden... en dan nog wel om zich in een blauw uniform en politiegordel te steken.

Lieve Wouters

‘Spirituele peperspray heb ik soms nodig’

WIT UNIFORM tot daar toe. Wie als christen anderen nabij wil zijn, doet dat meestal in de zachte sector. Maar Greet De Roye zocht het bij de politie. Oefenen op de schietstand, terwijl de kogels je spreekwoordelijk rond de oren suizen, voetbalhoogligans tot bedaren brengen, brieven van gerechtsdeurwaarders afleveren... Is dat nu iets voor een godzoeker? „Wel zeker”, antwoordt Greet De Roye. „Moesten christenen geen gist zijn in het deeg? En moet die gist dan niet in de hele brei verspreid zitten?”

De opleiding tot politieagente duurde een jaar en Greet fietste gezwind door de psychologische en kennistests. Enkel voor de lichamelijke proeven moest ze zwaardere inspanningen leveren: naar de fitness en op kolensoepdied. Eenmaal afgestudeerd, koos ze voor een baan als wijkinspecteur in Heverlee bij Leuven. „Ik was nog nooit zo gelukkig in mijn werk”, zegt ze. Al zou ze vandaag niet meer rechtstreeks voor wijkagent kiezen, maar eerst wat langer algemene politietaken verrichten.

– *Waarom naar de politie?*

Na dertien jaar in het vormingswerk bij KVLV en daarna nog eens dertien jaar in pastorale en spirituele begeleiding voelde ik mijn geloof opdrogen. Ik moest de handen uit de mouwen steken en mijn geloof terug van vlees en bloed laten worden. Bijvoorbeeld bij mensen in de armoede. De politie was toen in hervorming en de leeftijds-grens verviel. Ik kon meteen aan de opleiding beginnen. Dat ik zou terugvallen op een beginloon, bekommerde me niet. Ik deed het uit idealisme, net als zoveel van mijn collega's.

De politie is meer dan repressief optreden en boetes uitschrijven. Er gebeurt heel wat sociaal werk, zeker als wijkagent. We verplaatsen ons veelal te voet of op de fiets, waardoor we goed aanspreekbaar zijn voor de mensen. We zijn ook één van de enige diensten die nog bij de mensen aan en zelfs in huis komen. In de politiezone waar ik actief ben, weet ik precies waar de armen wonen, beter dan in mijn eigen straat.

– *Met welke vragen krijg je zoal te maken?*

Enerzijds zijn er mensen die heel makkelijk klagen over overlast. Gisteren een bejaarde dame die vond dat de politie moest optreden tegen het lawaai van het rolluik van de buurman. Dan merk je hoe moeilijk mensen nog met elkaar praten. Onze taak is bemiddelend op te treden, maar uiteindelijk moeten mensen hun geschil zelf oplossen.

Anderzijds zijn er echt schrijnende situaties. Ik sta versteld van de armoede onder jongeren. Met Kerstmis kwam ik Jozef en Maria tegen. Ik zag hen in hun kleine studio, waar meer eten voor de drie katten en twee honden te vinden was dan voor henzelf. Hij een veelpleger, zij ziek en zwakbegaafd. Ik stuurde hen naar het wijkgezondheidscentrum. Een paar dagen later krijgen we van een vrijwilligster van het centrum melding van een gestolen portefeuille. Wie was er toevallig op dat moment aanwezig?

Na enig protest gaven ze toe. Ze hadden nog 40 euro van de gestolen 60 over, de rest zouden ze later

terugbetalen. Intussen deed één van de honden zijn gevoeg in mijn kantoor. Op zo'n moment durft de frustratie wel eens de overhand te krijgen. Dan heb ik een soort spirituele peperspray, noem het een bekering, nodig om na de uren mijn uniform uit te trekken en in de supermarkt een doos vol voeding voor hen te halen.

– *Maak je zo als christen het verschil op het werk?*

Ik heb heel geëngageerde collega's, heel lokaal en vol idealisme. Er is meer evangeliebeleving dan ze zelf zouden toegeven. In engagement of dienstbaarheid denk ik dan ook niet dat ik het verschil kan maken. Noch in geduld, want dat heb ik maar weinig. Het enige verschil is niet altijd zo zichtbaar: leven en werken vanuit de hoop. En dat is anders dan leven vanuit optimisme. Ik bewonder optimistische mensen die bij elk klein

tekentje zeggen: „Hier groeit iets goeds.” Een hoopvol mens gelooft dat het goede groeit, ook al ziet hij niets.

Zo is er een gezin waar ik eigenlijk mijn bureau zou kunnen installeren. Alle dagen is er wel iets. Een periode is het er rustig en dan

escaleert het weer. Een collega wordt in een wurggreep genomen... Het ocmw heeft regels om met zo'n mensen telkens opnieuw te beginnen. Dat wil ik ook doen, maar dan niet omwille van regels, maar vanuit het geloof en de hoop dat ze ooit op hun poten zullen terechtkomen. God komt in ons wonen om ons in zijn eeuwigheids-liefde te behouden voor altijd. En dit voor iedere mens: met vele kansen of zonder, ook met degenen die al zijn kansen zelf heeft verknoeid.

Met Kerstmis kwam ik Maria en Jozef tegen. Hij was een veelpleger, zij een ziek en zwak meisje

– *Lukt het ook om te getuigen tegenover collega's?*

Ik steek mijn geloof niet onder stoelen of banken, maar ik praat er ook niet te pas en te onpas over. Zit iemand in de knoei, dan komt die wel eens aanschurken. Komt echter het geloof in groep ter sprake, dan wordt het meestal belachelijk gemaakt. Daar kan ik wel tegen. Toch is het erg te zien dat de nood aan zingeving – dagelijks worden we in onze politiezone geconfronteerd met een zelfmoordpoging – slechts beantwoord wordt met de ridiculisering ervan.

De nadruk in onze samenleving ligt op het 'hebben'. We moeten leren tevreden zijn met het 'nu'. Daarover probeer ik te getuigen bij mijn collega's. Dat ik gelukkig ben in wat ik ontvang in mijn 'zijn'. Zo'n politiegordel weegt letterlijk en figuurlijk zwaar. Naar de schietstand ga ik slechts omdat het moet. Tenslotte was het ook een wijkagent die iemand als Hans Van Temssche stopte. Maar dan moet ik echt bidden: „God, leid mij binnen.” Ik heb het gevoel dat ik met God meega. Dat maakt me fundamenteel gelukkig.

– *Hoe kwam je tot je levenskeuze als medewerkster van het Apostolaat?*

Ik behoorde tot de eerste generatie na 1968. De Latijnse ritus was afgeschaft bij mijn eerste communie, de godsdienstles werd een collageplakken. Op mijn achttiende stond ik voor de keuze: ofwel verliet ik de Kerk, ofwel moest ik mijn geloof verdiepen. We hadden een charismatische onderpastoor en ik voelde me aangetrokken tot het voorbeeld van mensen die een echte keuze maakten. Op m'n vijftienvingste koos ik ervoor mijn leven op het evangelie te leggen, binnen de Kerk, maar ook in het burgerlijke leven.

Ik ben geen contemplatief type. Dat heeft wellicht te maken met mijn afkomst: een landbouwersgezin in Keerbergen. Mijn geloof moest in het dagelijkse leven staan. Een gebedsmoment dat me sterk bijblijft, was tijdens *Market-rock* in Leuven. In het holst van de nacht onder de Sint-Pieterstoren houden we dronken festivalgangers onder controle. Wat houdt hen bezig? Wat houdt mij bezig? Tussen die vragen door welt een aanbidding op. God bemint deze mensen, wie ze ook zijn.

‘Als christen wil ik het verschil maken in de hoop: dat het goede groeit, ook al zie je niets.’ © Hugo Maris